

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 325/2021-43

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených Advokátska kancelária Kolíková & Partners, s. r. o., Radvanská 21, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14Co/170/2019 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14Co/170/2019 **bolo porušené** základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Krajskému súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14Co/170/2019 **priказuje** konať bez zbytočných prieťahov.
3. Sťažovateľom **priznáva** finančné zadosťučinenie každému **500 eur**, ktoré **je** Krajský súd v Bratislave **povinný** vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Krajský súd v Bratislave **je povinný** nahradiť sťažovateľom trovy konania **460,90 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľov **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. mája 2021 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14Co/170/2019 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Sťažovatelia navrhujú prikázať krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Zároveň žiadajú o priznanie finančného zadosťučinenia každému v sume 1 000 eur a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 29C/44/2018, zberného spisu krajského súdu sp. zn. 14Co/170/2019 vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovatelia sa žalobou doručенou okresnému súdu 18. mája 2018 domáhajú uloženia povinnosti žalovanému (hlavné mesto Bratislava) uzatvoriť ako predávajúci zmluvu o prevode vlastníctva k bytu (tiež k spoluvlastníckemu podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu a príslušenstvu bytového domu, spoluvlastníckemu podielu k zastavenému pozemku, na ktorom stojí bytový dom) so sťažovateľmi ako kupujúcimi za kúpnu cenu 1 125,21 eur, alternatívne nahradenia prejavu vôle žalovaného ako predávajúceho uzatvoriť so sťažovateľmi ako kupujúcimi zmluvu o prevode vlastníctva k bytu (zároveň k spoluvlastníckemu podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu a príslušenstvu bytového domu, spoluvlastníckemu podielu k zastavenému pozemku, na ktorom stojí bytový dom) za kúpnu cenu 1 125,21 eur.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 29C/44/2018-257 zo 16. januára 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu zamietol, žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení konštatoval, že sťažovatelia užívajú predmetný byt ako nájomcovia od roku 2012. Medzi stranami sporu zostal sporný výklad § 16 a § 29a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov“). Okresný súd dospel k záveru, že žalovanému nevznikla povinnosť uzavrieť so sťažovateľmi zmluvu o prevode vlastníctva k bytu. Sťažovatelia majú so žalovaným uzatvorenú nájomnú zmluvu na dobu určitú, pričom nájomnú zmluvu na dobu určitú mali uzatvorenú aj v čase podania žiadosti o prevod vlastníctva k bytu 11. decembra 2015. Ustanovenie § 16 ods. 1 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov dáva vlastníčkovi domu možnosť previesť do vlastníctva byt len jeho nájomcovi, avšak len v prípade, ak nájom bytu nie je dohodnutý na určitý čas. V danom prípade napriek tomu, že sťažovatelia splnili iné podmienky ustanovené v § 29a ods. 1 a § 32e ods. 3 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, nebola splnená podmienka ustanovená v § 16 ods. 1 predmetného zákona. Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie.

5. Spis okresného súdu bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľov proti rozsudku okresného súdu 18. júla 2019. Krajskému súdu bolo 13. mája 2020 doručené podanie žalobcov, ktorým súdu predložili nový dôkaz – vyjadrenie nesúhlasu Komisie sociálnych vecí, zdravotníctva a rozvoja bývania Mestského zastupiteľstva hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy s obnovením nájmu pána [REDAKOVANÉ] (ako osoby, ktorá sa podľa sťažovateľov nachádza v porovnateľnej situácii ako oni, pozn.), súčasťou ktorého je zároveň žiadosť o vypratanie bytu a jeho odovzdanie pánom [REDAKOVANÉ]. Sťažovatelia uviedli, že konanie žalovaného zasahuje do postavenia a právnej istoty nielen pána [REDAKOVANÉ] ale aj do ich právnej istoty. Zároveň uviedli okolnosti, ktoré im zabránili predložiť predmetný dôkaz v konaní pred okresným súdom. Sťažovatelia následne podali 2. decembra 2020 predsedovi krajského súdu sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), ktorú predseda krajského súdu vyhodnotil ako dôvodnú.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti argumentujú, že v napadnutom konaní dochádza k zbytočným prietahom zapríčineným krajským súdom. Sťažovatelia podali 15. marca 2019 odvolanie proti rozsudku okresného súdu. Spis bol pre účely rozhodnutia o odvolaní proti rozsudku okresného súdu predložený krajskému súdu 18. júla 2019. Sťažovatelia podali 2. decembra 2020 predsedovi krajského súdu sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní, ktorú predseda krajského súdu vyhodnotil ako dôvodnú, pričom poukázal na aktuálnu zaťaženosť senátu 14Co a uviedol, že rozhodnutie vo veci sťažovateľov možno predpokladať koncom roka 2021. Sťažovatelia poukazujú na skutočnosť, že sú v dôchodkovom veku, je pre nich dôležité nadobudnúť stav právnej istoty v súvislosti so stabilným bývaním. Do bytu, ktorého sa napadnuté konanie týka, počas celej doby bývania investujú nemalé finančné prostriedky a kvôli postojú žalovaného nemajú istotu, že s nimi nebude nájom kedykoľvek ukončený. V predmetnom prípade ide o konanie, v ktorom sťažovatelia a žalovaný majú rozdielny názor na aplikáciu ustanovenia § 29a ods. 1 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Sťažovatelia majú morálny aj právny nárok na prevod bytu, v ktorom dlhodobo bývajú a súčasne spĺňajú právne podmienky podľa ustanovenia § 29a ods. 1 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Vec predstavuje bežnú agendu všeobecných súdov, nie je právne ani skutkovo zložitá. Zároveň istotu bývania považujú sťažovatelia za existenčnú vec, kde sa predpokladá osobitná pozornosť venovaná efektívnemu a rýchlemu postupu súdu. Sťažovatelia nijako neprispeli k vzniku prietahov v konaní. Od predloženia spisu krajskému súdu dosiaľ uplynulo viac ako 21 mesiacov, pričom ide o obdobie úplnej nečinnosti.

III.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľov

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

7. Krajský súd k sťažnosti uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s vyjadrením predsedníčky senátu 14Co, ktorá poukázala na personálne zmeny v senáte 14Co, dlhodobú práceneschopnosť

členky senátu, ktorej bola vec sťažovateľov pridelená, dlhodobú nadmernú zaťaženosť senátu 14Co, potrebu rozhodovať primárne vo veciach, ktoré boli krajskému súdu predložené skôr ako vec sťažovateľov. Od predloženia veci sťažovateľov krajskému súdu nebol v napadnutom konaní vykonaný žiaden procesný úkon. Krajský súd netrvá na ústnom pojednávaní o ústavnej sťažnosti.

III.2. Replika sťažovateľov:

8. Sťažovatelia vo svojej replike uviedli, že krajský súd svojím vyjadrením priznal, že v uvedenom konaní zbytočné prietahy vznikli a stále trvajú. Nadmerné množstvo vecí a skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov, nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní. S prihliadnutím na skutočnosť, že aj napriek dôvodnosti sťažnosti na prietahy z 2. decembra 2020 krajský súd vo veci sťažovateľov nekoná a tiež s ohľadom na predmet napadnutého konania, ktorým je existenčná vec, súvisiaca s bývaním sťažovateľov, sťažovatelia považujú svoju ústavnú sťažnosť za dôvodnú. Netrvajú na ústnom pojednávaní o ústavnej sťažnosti.

9. Podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej ústavnej sťažnosti, pretože na základe podaní účastníkov a predloženého spisu okresného a krajského súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. Navyše, účastníci na uskutočnení ústneho pojednávania netrvajú.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Sťažovatelia sa svojou ústavnou sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom k porušeniu označených práv malo dôjsť postupom krajského súdu v napadnutom konaní, a to jeho nečinnosťou.

11. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľov.

14. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

15. Povinnosť súdu a sudcu konať bez priet'ahov je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

16. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, predmetom napadnutého konania je posúdenie otázky ne/existencie povinnosti žalovaného previesť na sťažovateľov vlastnícke právo k bytu v zmysle § 29a ods. 1 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, ktorý sťažovatelia dosiaľ užívajú ako nájomcovia. Ústavný súd konštatuje, že obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva.

17. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľov v napadnutom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ich ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným priet'ahom.

18. Napokon ústavný súd hodnotil postup krajského súdu z hľadiska existencie zbytočných priet'ahov v doterajšom priebehu konania, pričom vychádzal z ústavnej sťažnosti, jej príloh, vyjadrenia krajského súdu, vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 29C/44/2018, zberného spisu krajského súdu sp. zn. 14Co/170/2019.

19. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovatelia ústavnou sťažnosťou napádajú postup krajského súdu, pre posúdenie dôvodnosti ich sťažnosti je rozhodujúce obdobie počínajúce 18. júlom 2019, keď bola vec predložená okresným súdom krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľov proti rozsudku okresného súdu.

20. Ústavný súd zistil, že krajský súd je v napadnutom konaní neodôvodnene nečinný od 18. júla 2019 dosiaľ, čo predstavuje obdobie viac ako 2 rokov, pričom túto dobu nie je možné považovať za primeranú pre rozhodnutie o podanom odvolaní.

21. Ústavný súd nemohol akceptovať argumentáciu krajského súdu vo vyjadrení k sťažnosti poukazujúcu na zaťaženosť senátu 14Co, personálne zmeny na krajskom súde, keď vo svojej predchádzajúcej stabilizovanej judikatúre (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 18/98, II. ÚS 52/99) v uvedenej súvislosti už uviedol, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený

subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v napadnutom konaní krajského súdu došlo k zbytočným prietahom, ktoré boli spôsobené nečinnosťou krajského súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

23. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

24. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom krajského súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľov, prikázal, aby krajský súd v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietáhov, pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľov právoplatne skončená (bod 2 výroku tohto nálezu).

25. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

26. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

27. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

28. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva a slobody sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

29. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti žiadali o priznanie finančného zadosťučinenia pre každého vo výške 1 000 eur, čo odôvodnili tým, že predmetom napadnutého konania je existenčná vec, ktorá súvisí s bývaním sťažovateľov, ktorí sú v dôchodkovom veku a v súvislosti s predmetnou nehnuteľnosťou vynaložili nemalé finančné prostriedky. Zbytočné prietahy v konaní spôsobené krajským súdom predlžujú ich právnu neistotu.

30. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

31. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

32. Ústavný súd konštatuje, že z obsahu vyžiadaného spisu okresného súdu vyplýva, že posledné predĺženie nájmu bolo medzi sťažovateľmi a žalovaným dohodnuté do 30. apríla 2020. V ústavnej

sťažnosti sťažovateľa neuvádzajú, že by nájom po tomto dátume predĺžený nebol, resp. že žalovaný sa domáha vypratania predmetného bytu. Obsahom spisu okresného súdu je aj stanovisko žalovaného týkajúce sa nájmu v danom bytovom dome, v zmysle ktorého nájom obyvateľom nepredĺži len v prípade závažného porušenia povinností zo strany nájomcov (napr. neplatenie nájomného). Na druhej strane sťažovateľa predložili krajskému súdu v odvolacom konaní nový dôkaz týkajúci sa síce inej osoby, avšak v zmysle ktorého tejto osobe nájom predĺžený nebude a byt má vypratať (dôvody, prečo v danom prípade nedošlo k predĺženiu nájmu, nie sú známe). Bytová otázka sťažovateľov sa teda nejaví byť akútna, no určitá miera právnej neistoty týkajúcej sa ich ďalšieho užívania bytu je daná. Berúc do úvahy všetky okolnosti prípadu, najmä konštatovanú neodôvodnenú nečinnosť krajského súdu, predmet konania a jeho význam pre sťažovateľov (sťažovatelia sú starobnými dôchodcami, žalobou sa snažia docieľiť nadobudnutie vlastníckeho práva k bytu, pociťujú stav právnej neistoty, keď byt užívajú na základe zmluvy o nájme, ktorá je z dôvodov na strane žalovaného predlžovaná vždy len na dobu určitú, vyjadrujú obavu, že môže nastať situácia, keď žalovaný trvanie nájmu nepredĺži), ústavný súd považoval priznanie sumy 500 eur pre každého zo sťažovateľov za primerané finančné zadostučinenie podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu). Vo zvyšnej časti požadovaného finančného zadostučinenia tak ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľov nevyhovел (bod 5 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

33. Ústavný súd priznal sťažovateľom (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 460,90 eur (bod 4 výroku nálezu).

34. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľov ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 13 ods. 2, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za spoločný úkon právnej služby uskutočnený v roku 2021 pri zastupovaní dvoch sťažovateľov je 181,17 eur a hodnota režijného paušálu je 10,87 eur. Sťažovateľom vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2021 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu). Právny zástupca sťažovateľov je platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena advokáta zvyšuje o 20 % DPH (76,82 eur). Pokiaľ ide o repliku sťažovateľov zo 16. júla 2021, ústavný súd za tento úkon právnej služby náhradu trov nepriznal, pretože toto písomné podanie vo veci samej neprinieslo nové skutočnosti alebo informácie, ktoré by ústavnému súdu neboli už skôr známe zo sťažnosti a z predložených súdnych spisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júla 2021

Robert Šorl
predseda senátu